

Op de ader van het echte leven

In een verhalenreeks op Kerknet gunnen zusters en broeders een inkijk in hun leven

- ▶ Op 11 oktober lanceert Kerknet www.zustersenbroeders.be
- ▶ Verhalen zijn voor iedereen toegankelijk
- ▶ Religieuzen zijn geen wereldvreemde wezens, maar gewone mensen

Ilse VAN HALST

Een verhaal voor het slapengaan? Om de dag te beginnen? Of om te herbronnen tussendoor? Vanaf 11 oktober vindt u op de website www.zustersenbroeders.be 39 filmpjes met persoonlijke verhalen van Vlaamse zusters en broeders. De homepage van Kerknet zal geregeld een filmpje in de kijker plaatsen. *Zusters en broeders* is een project dat Kerknet kon realiseren met de financiële steun van Vlaams minister van Media Sven Gatz (Open Vld) en wil de betekenis van het religieuze leven vandaag ontsluiten voor een ruim publiek.

„We nodigden religieuzen uit om een of meerdere verhalen te vertellen over zichzelf, een beklijvende ervaring, een ontmoeting, een gebeurtenis, omdat een verhaal alles zegt over de manier waarop iemand in het leven staat”, legt Koen Vlaeminck van Kerknet uit. Er is bewust niet gekozen voor de klassieke journalistieke aanpak waarbij journalisten het verhaal neerpennen, maar voor *digital storytelling*, een digitale vorm van de oeroude traditie van de mondelinge overlevering.

In groepjes van vijf vertelden zusters en broeders elkaar hun verhaal en stelden ze elkaar vra-

gen, waardoor de verteller meer lagen ontdekte in zijn verhaal en meer inzicht kreeg in zichzelf. Tegelijk stonden redacteurs van Kerknet hen als coach bij om woorden te vinden voor hun persoonlijke ervaring en zelf hun verhaal uit te schrijven.

Iedere broeder en zuster las nadien het eigen verhaal in. „Als toehoorder/kijker hoor je hun stem. Ze spreken je rechtstreeks aan”, verduidelijkt Koen Vlaeminck. „Dat raakt je, omdat hun persoonlijke verhaal authentiek en herkenbaar is. En zo ontdek je dat ze geen wereldvreemde wezens zijn, dat er meer is dat je met hen verbindt dan dat je van hen onderscheidt.”

Koen Van Loocke maakte de audio-opnames en friste ze op met passende beelden en zelfgemaakte tekeningen. Als dusdanig was hij getuige vanaf de eerste rij.

„God heeft geen koekjesvorm waarmee Hij broeders en zusters uitsnijdt”

„We grijpen graag terug naar grote namen uit de christelijke geschiedenis. Terecht, maar in deze verhalen kun je als het ware proeven wat een mens ervaart die zijn leven in dienst stelt van wat God met haar/hem voorheeft. Niet gekleurd door een documentairemaker die het niet kan nalaten zijn mening eraan toe te voegen. Hier zijn zij zelf aan het woord”, verzekert hij.

„De verhalen bieden een 360 graden panorama van wat het is een religieuze gelofte af te leggen in deze wereld”, vervolgt Koen Van Loocke. „Van de schijnbaar afgelegen achter de muren van een klooster toevende broe-

der of zuster tot de zij die onder de mensen leven en werken. Van de mystieke tot de meest praktische. Van de onwrikbare in het geloof tot de eeuwig zoekende. Van de contemplatieve tot de uitbundige. Van missionarissen in alle uithoeken van de wereld tot de broeder of zuster in je eigen stad. Want dé broeder of zuster bestaat niet. God heeft geen standaard koekjesvorm waarmee Hij ze uitsnijdt.”

Zuster Katharina is een van de enthousiaste vertellers. „Ik geloof sterk in de waarde van verhalen. Ze doen zich voor op de ader van het echte leven”, legt ze uit. „Ik ben ervan overtuigd dat je door te vertellen je eigen identiteit ontwikkelt en dat je door verhalen van anderen te horen zelf meer input krijgt om jezelf beter te leren kennen. Ik zal die techniek beslist ook zelf gebruiken in mijn workshops.”

Zuster Katharina hoopt dat de serie haar weg vindt, niet enkel naar gelovigen, maar ook naar buitenkerkelijken of mensen die afgedwaald zijn van hun geloof. „Daarin huist net de kracht van het vertellen van verhalen: ze zijn toegankelijk voor iedereen. Het religieuze druipt er niet vanaf. We mogen dan mensen zijn die voor God leven, we zijn in de eerste plaats mensen die vertellen”, geeft ze nog mee. „In de brede waaier van die menselijke verhalen ontdek je wel een constante, een religieuze boodschap die in het ene verhaal al meer uitgesproken wordt dan in het andere. En zo krijgt de luisteraar/kijker een veelkleurig palet van het religieuze leven, van mensen die willen leven voor God.”

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be



STANDPUNT

Luk VANMAERCKE

Grootouders

„Grootouders die geregeld voor hun kleinkinderen zorgen, leven gemiddeld langer dan wie dat niet doet. Dat was vorig jaar de opmerkelijkste conclusie van een internationaal onderzoek. Als u binnenkort de kleinkinderen nog eens over de vloer krijgt, weet u meteen wat u te doen staat.

De relatie tussen grootouders en kleinkinderen is voor velen bijzonder. Wat bewaar ik zelf goede herinneringen aan de tijd dat ik als klein ventje met mijn grootvader door de straten van zijn gemeente liep. Iedereen sprak hem aan als „meester Vanmaercke”. Als gepensioneerde onderwijzer, dirigent van de harmonie en organist in de kerk werd hij door iedereen herkend en gerespecteerd. Hij liep voorop in de jaarlijkse *fietel*, organiseerde reizen voor gepensioneerden, stond iedereen bij met goede raad. Hij kon zingen, speelde piano, viool en trompet. Zijn Ford Taunus geurde naar sigaren.

Wedden dat u ook zo'n rist fijne herinneringen bewaart aan uw grootouders? Vooral voor kleine kinderen zijn grootouders een godsgeschenk. Waar anders krijg je zo veel aandacht, word je zo verwend en vertroeteld?

Wie heeft tijd en aandacht voor je wanneer je ouders het te druk hebben? Wie zorgt voor jou wanneer je ziek bent en niet naar school kunt? Grootouders zijn onvervangbaar.

Omgekeerd vinden oma's en opa's het doorgaans heerlijk om hun kleinkinderen te zien. Je kunt met hen spelen of op stap gaan, zonder dag in dag uit voor hen te moeten zorgen. Het ene moment zijn ze daar, het andere moment kun je hen weer loslaten. Grootouderschap is minder bindend dan ouderschap, het is geen full time verantwoordelijkheid.

Toch verandert de relatie vaak wanneer de kleinkinderen gaan puberen. Weg zijn de schattige spruiten die op je knie willen rijden, die het heerlijk vinden de geitjes in het park te voederen of kirren van de pret wanneer ze in de winkelkar van de supermarkt mogen zitten. Plotseiling zijn het nukkige jongelui die moeilijk doen over hun kledij, brutale antwoorden geven en meer belangstelling hebben voor hun smartphone dan voor oma of opa.

Hoe kun je als grootouder nog aansluiting vinden bij het leven van die tieners? Die vraag spitten we vandaag uit in ons *Dossier* (bladzijde 10 en 11). Makkelijk is het zeker niet. De generatiekloof lijkt plotseling veel dieper. Toch moeten we vooral niet wanhopen. Ook met pubers kunt u als grootouder een fijne en sterke band opbouwen. Wellicht moet u wat meer moeite doen dan voorheen, maar precies dankzij die inspanning gaat er een wereld van mogelijkheden open. We kunnen pubers beschouwen als een last, maar waarom zouden we hen niet veeleer een rol als gids toevertrouwen? Laat u maar inwijden in hun leefwereld, zonder argwaan of vooroordeel.

Het leuke is dat jongeren vaak meer geduld hebben met hun grootouders dan met hun ouders. Als vaders of moeders niet meteen begrijpen hoe ze iemand op Facebook kunnen *taggen* of hoe ze een *animated gif* via WhatsApp moeten versturen, dan zijn ze in de ogen van hun pubers ouderwetse sufferds. Maar als oma en opa de computer niet aan de praat krijgen of alweer vergeten zijn hoe hun smartphone werkt, dan vinden jongeren dat heel normaal. Daar maken ze graag even tijd voor. Zo voelen ze zich belangrijk en gewaardeerd.

De genoegens van het grootouderschap hoeven dus niet te eindigen bij de puberteit van de kleinkinderen. Juist wanneer ze vaker met hun ouders gaan botsen, kunnen grootouders de veilige haven bieden waar ze even stoom kunnen aflaten. Als puber trok ik in juli dagelijks naar mijn grootouders. We keken er samen naar de Ronde van Frankrijk, likkend aan een ijsje, met nog een forse portie snoep om mee naar huis te nemen. Ver weg van de opvoedkundige blikken van mijn ouders. Hoe heerlijk kunnen grootouders toch zijn?„



In *Zusters en broeders* vertellen religieuzen elkaar hun verhaal. © Marcel Van den Bergh

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be